

Femplex

Eerste druk, februari 2009
© 2009 Pepijn Bierenbroodspot

ISBN: 978-90-484-0540-4
NUR: 301

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Free Musketeers
uitgeverij en producties

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

TempleX

Pepijn Bierenbroodspot

Deel I

.1.

Ik heb mijn hele leven geworsteld met een bepaald soort eenzaamheid. Om die enigszins te verduidelijken moet ik wat vertellen over mijn familieachtergrond.

Mijn vader is Duitser.

Ik ben dus, feitelijk, half Duits.

Minder Duits dan de leden van ons koningshuis, maar toch. Nu heb ik eigenlijk helemaal niets met Duitsland.

Ik mocht graag enkele jaren geleden – in die tijd had ik nog een rode Mercedes 560 SL V8 roadster – bij het binnenrijden van Duitsland roepen: ‘ah, zeruck in der Heimat,’ maar ik vrees dat dit zelfs taaltechnisch helemaal fout is.

Ik spreek beter Frans dan Duits, en mijn Frans is belabberd.

Ik heb niets met Duitsland.

Begrijp me goed, ik heb ook absoluut niks tegen dat land. Ik vind Duitsers nette en aardige mensen, beter opgevoed dan Hollanders, ze maken goede auto's en ze hebben een cultuur om trots op te zijn. Een van mijn favoriete muziekstukken aller tijden is Beethovens Negende Symfonie, met het fenomenaal mooie slotkoor, op tekst van Schiller, ‘Ode an die Freude’.

Mijn vader komt oorspronkelijk uit Düsseldorf, een stad waar ik zelfs nog nooit geweest ben.

Zou ook weinig nut hebben, want het gedeelte waar hij tot zijn achtste heeft gewoond is volledig platgebombardeerd. Mogelijk door mijn grootvader van moeders kant, want dat is een zwaar gedecoreerde oorlogsheld die meer dan 105 bombardementsvluchten vanuit Engeland boven de heimat van mijn vader heeft uitgevoerd.

Ik ben geboren in 1965 en heb weleens tegen een vriendin die in 1979 was geboren gezegd dat ik tot de laatste generatie behoor bij wie de Tweede Wereldoorlog een duidelijke rol heeft gespeeld in de achtergrond van de ouders en daardoor in de opvoeding.

Mijn vader is in 1976 of zo genaturaliseerd, maar ik ben en blijf half Duits.

Paps kwam op zijn achtste naar Nederland.
Zijn vader is naar Spanje gegaan om met de Rode Brigades tegen Franco te gaan vechten, en van hem is sindsdien nooit meer iets vernomen.

Misschien heb ik wel een hele zwik familie in Spanje.
Ik hoop nog altijd dat de Spaanse variant van *Spoorloos* opeens voor mijn deur staat en dat ik liefdevol word opgenomen in een warme Spaanse familie van achterneefjes en -nichtjes, maar ik acht die kans bijzonder klein.

Mijn vader had een zusje, maar dat is voor de oorlog gestorven aan tbc, en zijn moeder stierf aan het einde van de oorlog. Mijn vader was dus enig kind en wees.

Mijn moeder, geboren in ons Indië en dochter van een Zeeuwse notarisdochter en een Amsterdamse marineman, is ook enig kind.

8 Ik ben dus het enig kind van twee enig kinderen.

Laat de gevolgen op u inwerken.

Ik heb geen broers, geen zusjes, geen neefjes, geen nichtjes, geen ooms en geen tantes. Geen achterneefjes, achternichtjes, achterachterneefjes, oudooms en ga zo maar door.

Mijn grootmoeder is recent overleden.

Mijn familie bestaat uit maar twee personen.

Ik heb een vader die ik weinig zie, hij is altijd weg vanwege zijn vak (reisboekenschrijver) en ik heb een moeder die ik weinig wil zien.

Ik volg haar namelijk niet.

Nadat mijn grootvader was overleden, stond er een grote overliddensadvertentie in de krant met mijn naam eronder. In de maanden daarna bespeurde mijn moeder een 'Pepijn'-epidemie in de geboortegannonces. Die knipte ze uit en stuurde ze naar me op.

Het nut daarvan ontging me volledig.

.2.

Het enig kind van twee enig kinderen zijn heeft voor- en nadelen. Een voordeel is dat je uitermate onafhankelijk in het leven staat. Toen ik besloot naar het eiland te gaan waar ik nu woon, had ik geen leuke neefjes en nichtjes die ik per se moest zien opgroeien of die ik zou gaan missen. Voorts heb ik, tot mijn grote vreugde, weinig begrafenissen. Ik heb immers geen ooms of tantes die het tijdelijke met het eeuwige verwisselen.

Het nadeel is een diep en wezenlijk gevoel van alleen zijn.

Het is, denk ik, niet de bedoeling dat je in dit leven ternauwernood familiebanden hebt.

Ik beseft terdege dat je wezenlijk eenzaam bent vanaf het moment dat je geboren wordt, dat je wezenlijk (helaas) alleen leeft en dat je in essentie alleen sterft, maar bloedbanden maken – denk ik, want ik weet het natuurlijk helemaal niet – dat je dat minder beseft.

Een gezellig familiediner met damast, kristal, kaarsen, wildgebraad en cranberrycompote is als balsem voor de eenzame ziel.

Kan de liefde mij redden van de eenzaamheid?

Op het moment in mijn leven dat dit verhaal begint zette ik daar grote vraagtekens bij, want ik had naast de vloek van het enig kind zijn ook al geen enkel voorbeeld van een geslaagd huwelijk – wat zeg ik; een geslaagde relatie – in mijn omgeving.

Mijn ouders zijn nooit getrouwd.

(niettegenstaande het feit dat ik echt met de beste bedoelingen en volledig uit liefde gemaakt ben)

Mijn grootouders van moeders kant zijn gescheiden.

(bijzonder in die tijd!)

Mijn grootouders van vaders kant zijn gescheiden.

(bijzonder in die tijd!)

De ouders van de vriend van mijn moeder (de schaduw over mijn jeugd) zijn gescheiden.
(bijzonder in die tijd!)

Mijn moeder en haar vriend (de schaduw over mijn jeugd) zijn niet meer samenwonend en al helemaal nooit getrouwd.
(normaal in die tijd!)

Ik ben opgegroeid met geen enkel gelukkig huwelijk in mijn omgeving.

Ik ben opgegroeid met geen enkele stabiele liefdesrelatie in mijn omgeving.

Dat houdt niet in dat ik denk dat het mij niet gegund is!

Ik ben aanhanger van het realistisch optimisme.

Zeker aan het eind van die dertigste april.

10

.3.

Ik ontmoet haar op 30 april, Koninginnedag.

Nou vind ik dat geen dag om iemand te leren kennen.

Om te beginnen ben ik republikein.

Bovendien wordt wat ooit mijn stad was, Amsterdam, dan bevolkt door bier brakende Britten, blowende Belgen en andere tomeloze toeristen en mensen van het soort waar de term Nederlander niet op van toepassing is, maar Hollanders, een soort uit de krochten van de provincie ontsnapte waggelende frikadellen die gebiologeerd zijn door één ding: BIER.

De stad wordt overgenomen door ze.

Daar word ik niet vrolijk van.

Ik heb het niet zo op groepen en al helemaal niet op groepen beschonken idioten die zich hullen in elke schakering oranje, de vreselijkste kleur die er is.

Koninginnedag brengt het beste in een mens naar boven. Gelukkig regent het stevig de ochtend van die dertigste april, dat scheelt min-

stens tweehonderdduizend mensen van buiten Amsterdam en dat maakt de Koninginnedag een stuk leuker.

Ik sta in het Vondelpark bij het Filmmuseum als ik haar tegenkom. Nou is 'tegenkomen' niet het goede woord; we worden aan elkaar voorgesteld door een vriend van mij die, door de gebeurtenissen die volgen, mij nooit meer zal willen zien.

Ze is lang.

1 meter 79.

Ik hou eigenlijk helemaal niet van lange vrouwen.

Ze blijkt in een soap te spelen en ze heeft, door de daaraan gekoppelde vervelende vorm van bekendheid, zich de gewoonte aangemeten om zich zeer verhullend te kleden. Haar figuur kan ik dus niet goed beoordelen.

Ook draagt ze een volstrekt oncharmante jongenspet. Niet een of andere hippige baseballcap, nee, echt een Gilbert O'Sullivan-geruite pet van een of ander non-descript Engels tweedje.

Onder die pet piekt wat haar.

Het haar is niet rood zoals bij een roodharige, maar bietjeskleurig. Zoals de bietjes van Hak.

Mijn voorkeur ligt bij blond. Ik ben zelf blond, met krullen. Meestal schijn je dan juist op een andere haarkleur te moeten vallen, maar ik ben dol op blondines. Niet fopblond uit het pakje of flesje maar echt blond. Op de een of andere manier associeer ik dat met zomer, zon, tarwevelden en naakt springen in hoog Zweeds gras. Ik vind het heerlijk om met mijn gezicht in een grote bos lang blond haar te liggen.

Donker haar is goed, als het maar lichtbruin is. Er is absoluut niks saaier dan zwart haar, zoals je dat bij sommige mediterrane dames aantreft. Er is geen enkele leuke kleurnuance in dat haar te ontdekken.

Het is gewoon zwart. Saai.

De Vondelparkdame heeft rood geverfd haar, merkwaardig genoeg een kleur die je steeds meer in het straatbeeld ziet. Later zal ik erachter komen dat heel veel vrouwen hun haar geverfd willen hebben zoals zij haar haar in de soap droeg.

Dit land gaat aan haarverf ten onder.

Ik heb al niets met natuurlijk rood haar, laat staan met geverfd rood haar. Natuurlijk rood haar is namelijk gekoppeld aan een lijkkleke lichaamskleur, en daar heb ik het niet zo op.

Ik ben meer van de gebruinde lichamen, en bruin worden lukt roodharigen niet. Hier, op het eiland waar ik nu woon, zie ik soms roodharigen die met vakantie zijn.

Zuchtend en steunend banen zij zich een weg door de hitte.

Meestal zijn ze gruwelijk verbrand.

Alleen al het kijken ernaar doet pijn.

De merkwaardige haarkleur blijkt een kenmerk te zijn van haar rol in die soap die ik nog nooit gezien heb.

Verder heeft ze diepbruine ogen. Ik heb niets met diepbruine ogen.

Er is weinig in te zien. Ze zijn emotioneel en saai. Blauwe ogen, of zoals ikzelf heb, grijsblauwgroene ogen, zijn leuk om in te kijken.

12 Er gebeurt nog eens wat!

De overtreffende trap zijn groene ogen.

Ik word dus voorgesteld aan een lange, slanke vrouw met donkerbruine ogen en bietjehaar.

Eufemistisch gezegd: niet direct mijn type.

‘Hai, ik ben Femmetje van Spui.’

Femmetje? Laten we wel wezen: als je Femmetje heet (of Wanda, Eva of Petra), dan ben je blond.

‘Ik ben Pepijn.’

‘En wat is je achternaam?’

‘Bierenbroodspot.’

‘Echt?’

.4.

Mijn achternaam, die echt is en stamt uit 1453, toen de Hoornse scheepsbouwer Pieter Bierenbroodspot besloot zich te noemen naar zijn favoriete gerecht, wordt zelden direct voor waar aangenomen. Mensen denken dat het een bedrijfsnaam is.

Ik verdien mijn geld met mijn stem. Ik spreek onder meer commercials in. Ik heb één klant er nooit van kunnen overtuigen dat het echt geen artiestennaam was.

‘Bierenbroodspot? Wat een leuke bedrijfsnaam! Jij verdient je bier en brood met het inspreken van spotjes!! Hilarisch!!!’

Ik moet, terwijl het toch echt niet zo moeilijk is, mijn naam ook ALTIJD spellen.

Dat kan ik dus ook heel snel.

‘Wilt u dat even spellen?’ ‘Bernardizaakeduardrudolfeduardnico-bernardrudolfottootdirksimonpieterottotheodoor.’

‘Eh sorry, meneer Bureenoodpot, kunt u dat nog een keer herhalen?’

In het contact van aangezicht tot aangezicht laat ik meestal mijn bankpasje zien, waar naast mijn achternaam ook nog *drs.* op staat. Na mijn afstuderen heb ik dat er ooit in een lollige bui voor laten zetten. Je scoort er punten mee, zeker bij hen die geen *drs.* voor hun naam hebben staan. Eenieder die is afgestudeerd weet dat die hele titel niks voorstelt.

13

.5.

Ik laat Femmetje mijn bankpasje zien om te bewijzen dat ik echt Bierenbroodspot heet.

‘Goh, wat een leuke achternaam. Ik vind Pepijn trouwens ook een heel leuke naam.’

Mijn vriend, die ons aan elkaar heeft voorgesteld, moet platen gaan draaien voor de mensen die naar Vertigo zijn gekomen. Zijn broer komt bij ons staan.

‘Goh, wat leuk, sta ik daar in het Vondelpark met twee bekende mensen. Althans, excuseer, een bekende actrice en een bekende stem.’

Ik ben zenderstem en tekstschrijver van DBS7. Ik doe het werk al een flink aantal jaren en mijn stem is redelijk bekend. Ik spreek de zogeheten promo’s in, de ‘commercials’ ter promotie van de eigen programma’s van de zender.

Net zomin als ik ooit Femmetje op de televisie heb gezien heeft Femmetje mij ooit op tv gehoord.

Een goed begin.

‘O, ben jij actrice?’ vraag ik aan bietjeshaar.

‘Ja. Ik heb een jaar in *Op Zoek naar de Verloren Tijd* gespeeld.’

Op Zoek naar de Verloren Tijd is de best bekeken soap van het vaderland, hoewel het in mijn specifieke geval beter is te spreken van mijn moederland, aangezien mijn vader niet in Nederland is geboren. Ik heb ooit in mijn studententijd weleens een minuut of tien gekeken naar de soap, maar in al die jaren daarna heb ik nooit één hele aflevering gezien. Hoogstens een fragment van dertig seconden tijdens het zappen. Mij vielen dan vooral de bordkartonnen decors en dito karakters op.

‘Sorry, ik heb je nog nooit op tv gezien,’ kan ik dan ook naar waarheid zeggen.

14 ‘Ik heb jou nog nooit gehoord, ik kijk extreem weinig tv,’ kan zij naar waarheid zeggen. Naar later zal blijken gebruikt Femmetje de tv als monitor om naar dvd’s te kijken.

Ze leest geen kranten, luistert zelden naar de radio, heeft geen teletekst op haar tv en leest geen opiniebladen. Ik ben zelden iemand tegengekomen die zo volstrekt niet van welke actualiteit dan ook op de hoogte is. Ze lijkt door die onwetendheid een stuk gelukkiger te zijn.

Ik ben een informatiejunk. Nu, op het eiland, heb ik dat een beetje losgelaten, alhoewel ik wel elke week de *TIME* lees, maar de decennia daarvoor raadpleegde ik teletekst elke dag minstens drie keer, zag het *RTL4* journaal en soms het *NOS* kleutertaaljournaal, en ik las de *Elsevier*, de *Haagse Post* (*HP/De Tijd*) en *Vrij Nederland*. Deze laatste twee opiniebladen lees ik al sinds ik acht jaar oud was.

Toen met een woordenboek. Koenen, niet de Van Dale.

Ik kwam er pas later achter dat dat niet normaal is.